

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa P. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
przeciwko R.S. i J.S.S.

o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 2 września 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny

przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez stronę powodową skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania (s. 2) oparty został na przesłankach wyartykułowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt V) brak jest wskazania na występowanie jakiegokolwiek istotnego zagadnienia prawnego.

Również występowanie przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie zostało wykazane. Strona skarżąca nie wskazała bowiem w pkt V uzasadnienia wniosku przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisu art. 15 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. (Dz.U. Nr 81, poz. 530), ani też - poza gołosłownym stwierdzeniem - nie wyjaśniła, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższego przepisu. Odwołanie się do prezentacji stanowiska, zawartego w jednym wyroku Sądu Apelacyjnego, odnośnie do wykładni tego przepisu, nie dowodzi wystąpienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Powołanie się także na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) na ostatniej nienumerowanej stronie skargi, a poprzestające na odwołaniu się do wcześniej wymienionych zarzutów i niezawierające jakichkolwiek argumentów na rzecz twierdzenia o „oczywistej” (a więc ewidentnej, nie budzącej żadnych wątpliwości, widocznej bez potrzeby bliższej analizy) zasadności skargi, nie odpowiada wymaganiu, o którym mowa w art. 398⁴ § 2 k.p.c., a więc również nie może uzasadniać przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

